

Anna Niwczyk

Ugrupowania terrorystyczne w Azji Południowo-Wschodniej: Jemaah Islamiyah – strategia i taktyka działania

Rocznik Bezpieczeństwa Międzynarodowego 3, 144-151

2008

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ugrupowania terrorystyczne w Azji Południowo-Wschodniej. Jemaah Islamiyah – strategia i taktyka działania

Celem artykułu jest przedstawienie charakterystyki oraz działalności terrorystycznej ugrupowania Jemaah Islamiyah. Omówiono w nim historię, rozwój, strukturę, a także mechanizmy finansowania Jemaah Islamiyah. Autorka przedstawiła zdolności operacyjne, współpracę z innymi organizacjami terrorystycznymi w Azji Południowo-Wschodniej oraz najważniejsze ataki terrorystyczne, przeprowadzone przez ugrupowanie.

Indonezja jest jednym z krajów w Azji Południowo-Wschodniej, który od wielu lat zmagają się z różnego rodzaju kryzysami wewnętrznymi. Do najważniejszych można zaliczyć tendencje separatystyczne (prowincje: Irian Zachodni i Aceh), niepokoje na tle religijnym (prowincje Moluki oraz Sulawesi), lokalne konflikty etniczne (prowincja Kalimantan), a także znaczny wzrost nastrojów fundamentalistycznych.

Na terenie Indonezji działa jedno z największych ugrupowań terrorystycznych w Azji Południowo-Wschodniej, znane jako Jemaah Islamiyah (JI). Jest ono również uważane za prawą rękę Al.-Kaidy w tym regionie, a także ponosi odpowiedzialność za ataki terrorystyczne na wyspie Bali.

Rozwój i struktura Jemaah Islamiyah

Ugrupowanie zostało założone w pierwszej połowie lat 90. XX wieku przez radykalnego muzułmańskiego duchownego Abu Bakara Bashira¹ oraz Abdullaha Sungkara. Jemaah Islamiyah domaga się utworzenia państwa muzułmańskiego. składającego się z Indonezji, Malezji, Singapuru, południowej Tajlandii, a także południa Filipin.

Genezy ugrupowania można upatrywać w mudżahedinach, którzy po wojnie afgańsko-radzieckiej powrócili do kraju i rozpoczęli walkę o ustanowienie państwa wyznaniowego

¹ Abu Bakar Bashir – Indonezjczyk o jemeńskim pochodzeniu, uważany za przywódcę duchownego Jemaah Islamiyah. W latach 70. XX wieku wstąpił do ruchu Darul Islam, a następnie został osadzony w indonezyjskim więzieniu za swoją działalność. W 1985 roku udało mu się wyjechać do Malezji, gdzie rozpoczął rekrutację mudżahedinów chcących brać udział w wojnie afgańsko-sowieckiej. W tym samym czasie zbierał fundusze na swoją działalność w Malezji, m.in. poprzez kontakty z Saudyjczykami. Na podstawie <http://www.globalsecurity.org/military/world/para/ji.htm> (26.04.2008).

opartego na zasadach Koranu. Wśród nich znaleźli się Riduan Isamuddin (Hambali)² i Mohammed Iqbal Rahman (Abu Jibril), wysocy rangą członkowie JI. W latach 80. XX wieku w Afganistanie zostali przeszkoleni przez Al-Kaidę. Należy tutaj zaznaczyć, iż ugrupowanie Osamy bin Ladena nie powołało do życia Jemaah Islamiyah, lecz wspierało i udzielało pomocy finansowej oraz szkoliło członków ugrupowania.

Abu Bakar Bashir oraz Abdullah Sungkar pozostali duchowymi przywódcami ugrupowania, natomiast Hambali został przewodniczącym pięcioosobowej Rady Doradczej³. Posiadała ona sekretariat oraz sekcje: operacyjną, ds. komunikacji, finansów, misji oraz bezpieczeństwa.

Pierwsza z nich odpowiedzialna była za szkolenie członków ugrupowania, organizowanie obozów szkoleniowych przy współpracy z innymi ugrupowaniami terrorystycznymi, głównie na południu Filipin, a także planowanie i przeprowadzanie operacji. Zadaniem sekcji ds. komunikacji było ustanowienie komunikacji elektronicznej. Za wewnętrzne bezpieczeństwo, utrzymanie dyscypliny, a także wywiad była odpowiedzialna sekcja ds. bezpieczeństwa. Niezmiernie ważne zadanie spełniała także sekcja ds. finansowych. Była ona odpowiedzialna za tworzenie i nadzór nad kontami bankowymi, zbieranie funduszy na działalność ugrupowania, m.in. poprzez kontakty z innymi organizacjami, pranie brudnych pieniędzy czy prowadzenie działalności gospodarczej. Sekcja ds. misji odpowiadała za rekrutację i indoktrynację oraz zbieranie datków przy meczetach, aby umożliwić sfinansowanie operacji terrorystycznych Jemaah Islamiyah w Indonezji.

W celu zwiększenia swojej zdolności operacyjnej, zdobywania informacji, a co za tym idzie – zwiększenia możliwości rozwoju, ugrupowanie powołało cztery dowództwa w różnych regionach Azji.

Dowództwo 1. obejmuje swoim zasięgiem terytorium zachodniej Malesji, Singapuru oraz południe Tajlandii. Jego przywódcą został Abu Hanafiah, a następnie Faiz bin Abu Bakar Bafana. Ocenia się, że w latach 90. XX w. przynależało do niego około 200 członków⁴. Zajmowało się ono edukacją i rekrutacją głównie studentów nauk technicznych z Malesyjskiego Uniwersytetu Technicznego. Celem dowództwa było także nawiązywanie i utrzymywanie kontaktów z Kumpulan Mudzahedin Malesja (KMM). Komórka ta spełniała również funkcje wsparcia logistycznego dla członków JI, udających się na szkolenie do Afganistanu w obozach Al-Kaidy. Dowództwo 1. było odpowiedzialne za prowadzenie działalności gospodarczej umożliwiającej pranie brudnych pieniędzy czy legalne zatrudnienie członków JI, którzy w ten sposób mogli swobodnie podróżować jako biznesmeni, nawiązując kontakty w innych krajach.

Dowództwo 2. obejmuje swoją działalnością dwie indonezyjskie wyspy: Sumatrę i Jawę. Komórka ta stała się bardzo ważnym centrum rekrutacji zwłaszcza pod koniec lat 90. Istotnym elementem było powołanie w ramach tego dowództwa dwóch paramilitarnych oddziałów: Laskar Mudzahedin i Laskar Džundullah, oraz utworzenie i prowadzenie obozów

² Riduan Isamuddin (Hambali) – szef operacyjny Jemaah Islamiyah. Został aresztowany 11 sierpnia 2003 roku w Ajuttaja, około 65 km od Bangkoku. W latach 80. jako mudzahedin brał udział w wojnie w Afganistanie, tam też przeszedł serię różnego rodzaju szkoleń. Na podstawie: *Thailand faces up to southern extremist threat*, Anthony Davis, "Jane's Intelligence Review", October 2003, s. 14.

³ Pozostałymi członkami Rady Doradczej zostali: Abu Jibril, Agus Dwikarna, Abu Hanafiah i Faiz bin Abu Bakar Bafana, pełniący również funkcję skarbnika JI.

⁴ <http://www.globalsecurity.org/military/world/par/ji.htm> (30.04.2008).

szkoleniowych. Ocenia się, że aż siedem z nich znajdowało się w Sulawesi, a jeden w prowincji Kalimantan na wyspie Borneo.

Filipiny, wschodnia część Malesji, Brunei oraz dwie indonezyjskie prowincje: Sulawesi i Kalimantan znalazły się pod Dowództwem 3. Głównym celem tej komórki było wsparcie logistyczne dla ugrupowania. Było ono odpowiedzialne za pozyskiwanie materiałów wybuchowych, broni, specjalistycznego sprzętu, czyli wszystkiego, co mogło posłużyć do przeprowadzenia ataku terrorystycznego. Komórka ta nawiązała ścisłą współpracę z Islamskim Frontem Wyzwolenia Moro (Moro Islamic Liberation Front – MILF) działającym na Filipinach.

Za utrzymywanie swoich komórek na terenie Australii, a także najbardziej wysuniętej na południe prowincji Indonezji, Irianu Zachodniego (Irian Jaya) odpowiedzialne zostało Dowództwo 4. Komórka ta należy do jednej z najmniejszych wśród całej struktury Jemaah Islamiyah. Jej celem stało się rekrutowanie nowych członków oraz zbieranie pieniędzy dla Indonezyjczyków przebywających na wygnaniu.

Ji posiadało także swoją komórkę w Pakistanie, która funkcjonowała pod nazwą Al-Ghuraba⁵. Komórka ta składała się z młodych Indonezyjczyków, Malesyjczyków oraz Singapurczyków studiujących w Karaczi. Początkowo jej przywódcą został syn Abu Bakara Baszira, Abdul Rahim, lecz w późniejszym okresie czasu stanowisko to objął Rusman Gunawan (znany jako Gungun), młodszy brat Hambaliego.

Do 2003 roku przywódcą Jemaah Islamiyah był Hambali, lecz po jego aresztowaniu miejsce to zajął dr Azahari bin Husin. Nie jest znana dokładna liczebność ugrupowania, lecz jak podają amerykańskie źródła Ji liczy około 750 członków w Azji Południowo-Wschodniej z czego około 400 z nich działa na terytorium Indonezji⁶. Dzięki kontaktom z MILF oraz Abu Sajef (Abu Sayyef Group – ASG) szkolenie członkowie Ji przechodzili w obozach znajdujących się na południu Filipin, m.in. na południu prowincji Lanao del Sur czy na archipelagu wysp Sulu i Tawi-Tawi.

Finansowanie działalności ugrupowania

Jemaah Islamiyah od początku rozwijała swoje własne metody zdobywania pieniędzy potrzebnych do prowadzenia działalności terrorystycznej. Realizowała to głównie poprzez prowadzenie różnego rodzaju firm, dotacje, działalność charytatywną, przemyt towarów, a także poprzez system znany jako hawala. Ugrupowanie to nie ma tylko i wyłącznie jednego mechanizmu finansowania, dzięki czemu zachowuje płynność finansową. Ocenia się, że korzysta ono z ośmiu mechanizmów:

- gotówki przywożonej osobiście do kraju,
- funduszy z różnych islamskich organizacji,

⁵ Słowo „Al-Ghuraba” oznacza „obcokrajowcy”. Nazwę tę nosi również obóz treningowy znajdujący się w Afganistanie.

⁶ Anthony Davis, *Southeast Asia fears new terrorist attacks*, „Jane’s Intelligence Review”, November 2003, s. 16.

- finansów pochodzących z legalnie działających firm, a także innych biznesów prowadzonych, aby uzyskać dochody pozwalające na rozwinięcie zdolności operacyjnych czy przeprowadzenie konkretnego ataku terrorystycznego,
- pieniędzy uzyskanych przez hawala. System ten bazuje na sieci kurierów (pośredników), którzy przekazują pieniądze z ręki do ręki. Cały proces jest oparty na honorze pośrednika, a odbywa się bez formalności. Do jego głównych zalet należy brak konieczności korzystania z tradycyjnych usług bankowych, a także utrudniony proces wykrycia zawieranych transakcji. W ten sposób może być przekazywana nie tylko gotówka, ale również złoto czy diamenty,
- przemytu złota i drogocennych kamieni,
- datków od członków Jemaah Islamiyah oraz osób wspierających działalność ugrupowania,
- wsparcia finansowego od Al-Kaidy,
- pieniędzy pochodzących z działalności przestępczej takiej jak: porwania dla okupu czy wymuszenia⁷.

Wymienione powyżej systemy finansowania umożliwiły prowadzenie działalności terrorystycznej. Samobójcze ataki z użyciem ładunków wybuchowych były relatywnie tanie do zrealizowania. Za operację na wyspie Bali z 2002 roku, podczas której zginęły 202 osoby, przeznaczono od 30 000 do 40 000 USD⁸. Warto zaznaczyć, że przez wydarzenia z Bali w sektorze turystycznym odnotowano zastój, co spowodowało straty dla indonezyjskiej gospodarki w wysokości ponad miliarda dolarów⁹. Natomiast koszt ataku terrorystycznego na australijską ambasadę w Dżakarcie, który miał miejsce w 2004 roku, kosztował około 7800 USD¹⁰.

Podczas przesłuchania Hambali zeznał, iż najważniejszym źródłem finansowania operacji jest Al-Kaida. Datki pochodzące z pozostałych mechanizmów zbierania funduszy nie są aż tak wysokie. Podczas swojego pobytu w Tajlandii, czyli od grudnia 2001 do sierpnia 2003 roku, Hambali przekazał komórkom Jemaah Islamiyah działających na terytorium Malezji i Indonezji około 130 000 USD¹¹.

Zdolności operacyjne

Jak już wcześniej wspomniano, Jemaah Islamiyah została założona w pierwszej połowie lat 90., lecz dopiero w 2000 roku przeprowadzono ataki terrorystyczne. Należy tutaj podkreślić, że przez cały czas ugrupowanie było ukierunkowane na rekrutację i szkolenie nowych

⁷ Zachary Abuza, *Funding terrorism in Southeast Asia: the financial network of Al Qaeda and Jemaah Islamiyah*, NBR Analysis, Vol. 14, Number 15, December 2003, s. 9.

⁸ *Southeast Asia fears new terrorist attacks*, *ibidem*, s. 17.

⁹ Zachary Abuza, *Funding terrorism in Southeast Asia...*, *ibidem*, s. 10.

¹⁰ *Indonesia: Jemaah Islamiyah's current status*, ICG, Asia Report number 63, May 2007, s. 4.

¹¹ *Southeast Asia fears new terrorist attacks*, *ibidem*, s. 17

członków, a także na pozyskiwanie materiałów wybuchowych, uzbrojenia oraz na rozwijanie siatki kontaktów, co zwiększyło zdolności operacyjne.

W sierpniu 2000 roku ugrupowanie dokonało zamachu na ambasadora Filipin w Indonezji. Akcja ta miała być dowodem wdzięczności za współpracę i wyszkolenie jakie zapewniła MILEF.

Pierwsze komórki ugrupowania zostały rozbite w grudniu 2001 roku przez singapurskie i malezyjskie władze. W grudniu 2001 roku aresztowano 15 osób, z czego 13 należało do JI, natomiast w sierpniu 2002 roku w Singapurze schwytano 21 osób¹². Ugrupowanie chciało przeprowadzić sześć dużych ataków terrorystycznych:

- Samobójcze ataki terrorystyczne przy użyciu ciężarówek wypełnionych materiałami wybuchowymi, które miały być zrealizowane między grudniem 2001 a styczniem 2002 oraz kwietniem–majem 2002 roku. Celem stały się amerykańskie instytucje.
- Planowany atak terrorystyczny na obywateli amerykańskich na stacji autobusowej Yishun MRT. Od 1999 roku rozpoczęto przygotowania do przeprowadzenia tej operacji, m.in. poprzez rozpoznanie terenu, nakręcenie filmu ukazującego infrastrukturę stacji. Następnie kasetą wideo została przewieziona do Afganistanu, gdzie Mohammad Atef zapoznał się ze zrealizowanym materiałem filmowym i udzielał porad oraz wskazówek, jak przeprowadzić atak.
- Plan ataku na amerykańskie jednostki operujące między Changi a Palau Tekong przy użyciu łodzi motorowych wypełnionych materiałami wybuchowymi. Scenariusz podobny do ataku na USS Cole.
- Atak na Bazę Lotniczą Paya Lebar, w tym celu jeden z pracowników bazy wykonał około 50 zdjęć obiektu, lecz nie zawierały one żadnych szczegółów niezbędnych do opracowania planu ataku. Stało się tak, ponieważ pracownik ten nie miał odpowiedniego poziomu dostępu do obiektu. Dlatego członkowie JI szukali innego pracownika bazy o wyższym poziomie dostępu, który mógłby zrobić dokumentację fotograficzną.
- Po 11 września 2001 roku komórka JI dostała polecenie, aby wykonać rozpoznanie amerykańskiej szkoły, znajdującej się w Singapurze, poprzez zebranie niezbędnych informacji o obiekcie, a także dokumentacji fotograficznej.
- Planowany atak na instalacje o charakterze strategicznym, znajdujące się w Singapurze. Miało to spowodować konflikt między Singapurem a Malezją. Celami stały się m.in.: port lotniczy Changi, budynek Ministerstwa Edukacji, rurociągi, a także stacja radarowa Biggin Hill.

Ostatecznie ugrupowanie nie było w stanie przeprowadzić wszystkich zaplanowanych akcji ze względu na aresztowania członków ugrupowania. W styczniu 2002 roku Hambali zorganizował spotkanie, na którym kazał komórkom skupić się na przeprowadzenie ataków na mniejsze cele, obejmujące m.in. kurorty turystyczne, wiedząc, jak bardzo odbije się to na gospodarce kraju. W maju 2002 roku zdecydował o przerwaniu planowania samobójczego ataku na jednostki amerykańskie operujące w regionie Azji Południowo-Wschodniej na rzecz przeprowadzenia ataku terrorystycznego na wybrany ośrodek turystyczny.

¹² *Singapore reports on Jemaah Islamiah*, Richard Evans, "Jane's Intelligence Review", February 2003, s. 24.

Działalność terrorystyczna

Jemaah Islamiyah ponosi odpowiedzialność za przeprowadzenie największych, pod względem ofiar śmiertelnych, aktów terroryzmu w Indonezji, a także w regionie Azji Południowo-Wschodniej.

Do pierwszego dużego ataku doszło na wyspie Bali 12 października 2002 roku¹³. W jednym dniu zdetonowano trzy ładunki wybuchowe w dwóch miejscowościach. Pierwsza, a zarazem najmniejsza eksplozja, miała miejsce pod amerykańskim konsuletem w mieście Denpasar na wyspie Bali. Detonacja nie wyrządziła jednak większych szkód, nie było także ofiar śmiertelnych. Atak ten można określić jako symboliczny gest przeciw Ameryce. Kolejną bombę zdetonowano w mieście Kuta, którą zamachowiec-samobójca w godzinach wieczornych wniósł do popularnego klubu nocnego „Paddy’s Bar”. Bomba ta miała za zadanie wystraszyć ludzi oraz spowodować, aby wybiegli z klubu na ulicę. Zgodnie z planem chwilę potem odnotowano kolejną eksplozję. Tym razem zdetonowano bombę znajdującą się w samochodzie zaparkowanym pod klubem nocnym „Sari Club”. Działanie to miało na celu spowodowanie jak największej liczby ofiar śmiertelnych wśród zagranicznych turystów. W wyniku ataków terrorystycznych z 12 października zginęły 202 osoby, głównie Australijczycy i Indonezyjczycy, a ponad 200 zostało rannych¹⁴.

Tabela 1. Ataki terrorystyczne na Bali w 2002 roku.

	Eksplozja		
Cel	„Paddy’s Bar”	„Klub Sari”	Konsulat Stanów Zjednoczonych
Czas	około 23:09	około 23:12	około 23:00
Lokalizacja	Kuta, Bali (w środku klubu)	Kuta, Bali (przy klubie)	Denpasar, Bali (niedaleko budynku konsultatu)
Bomba	500 g – 1 kg TNT	50 – 150 kg TNT	500 g – 1 kg TNT
Środek transportu bomby	Bomba wniesiona do środka klubu	Bomba znajdowała się w samochodzie typu van	Bomba znajdowała się w samochodzie, zdetonowana za pomocą telefonu komórkowego
Zabici i ranni	202 zabitych i ponad 200 rannych		nie było ofiar

Źródło: Brian Jackson, John Baker, Kim Cragin, *Aptitude for destruction. Vol. 2 Case studies of organizational learning in five terrorist groups*, RAND, 2005, s. 70.

Po tych tragicznych wydarzeniach na Bali zatrzymano 34 podejrzanych o zorganizowanie ataku¹⁵. W sierpniu i wrześniu 2003 roku trzech z nich: Amrozi, Imam Samudra i Ali Ghufron (Mukhlas) otrzymało wyrok śmierci. Natomiast dwóch pozostałych: Ali Imron¹⁶

¹³ Greg Fealy, *Hating Americans: Jemaah Islamiyah and the Bali bombings*, „IIAS Newsletter”, July 2003, s. 3.

¹⁴ Nick Hordern, *Australia’s reaction to Bali*, „Jane’s Intelligence Review”, December 2002, s. 16.

¹⁵ *Southeast Asia fears new terrorist attacks*, *ibidem*, s. 16.

¹⁶ Podczas procesu Ali Imron jako jedyny z sądzonych członków Jemaah Islamiyah wyraził skruchę w powodu tego co się stało na Bali.

oraz Mubarak dostali wyroki dożywotniego więzienia. 3 września 2003 roku Abu Bakar Bashir został skazany na cztery lata więzienia¹⁷. Największym ciosem dla zdolności operacyjnych ugrupowania było aresztowanie Hambaliego. Pełnił on funkcję szefa operacyjnego Jemaah Islamiyah, ale był również łącznikiem w Azji Południowo-Wschodniej między ugrupowaniem a Al-Kaidą.

Do kolejnego ataku przeprowadzonego przez członków Jemaah Islamiyah doszło 5 sierpnia 2003 roku w Dżakarcie¹⁸. Tym razem za cel wybrano ekskluzywny hotel J.W. Marriott. Do ataku użyto samochodu wypełnionego materiałami wybuchowymi. Kierowca Asmar Latin Sani podjechał niedaleko wejścia do hotelu i wtedy nastąpiła eksplozja. W wyniku ataku terrorystycznego 12 osób zginęło, a ponad 150 zostało rannych¹⁹.

Następnym celem ugrupowania stała się australijska ambasada w Dżakarcie. Do zdarzenia doszło 9 września 2004 roku, kiedy to zdetonowano bombę znajdującą się w samochodzie typu minivan przed budynkiem ambasady. Zginęło 9 osób, a ponad 150 odniosło rany²⁰. Za pomysłodawców tego ataku uważa się Azahariego bin Husina i Noordina Mohammada Topa.

Po zdarzeniu na jednej ze stron internetowych Jemaah Islamiyah opublikowała swoje oświadczenie, w którym stwierdza: „Postanowiliśmy wyrównać rachunki z Australią, z jednym z największych wrogów Islamu... mudżahedin z powodzeniem wykonał samobójczą operację przeciw ambasadzie Australii”²¹. Dalej w swoim oświadczeniu ostrzegają Australijczyków: „to jest pierwszy z serii ataków... radzimy Australijczykom przebywającym w Indonezji opuszczenie kraju, w przeciwnym razie terytorium to stanie się ich cmentarzem”²². W oświadczeniu ugrupowanie krytykuje również politykę zagraniczną Australii względem Iraku.

W celu schwytania członków JI powiązanych z atakiem na ambasadę rząd indonezyjski ogłosił we wrześniu 2003 roku nagrodę w postaci 1 miliarda rupii (ponad 100 tys. USD) za informacje dotyczące miejsca przebywania Azahariego bin Husina oraz Noordina Mohammada Topa²³.

1 października 2005 doszło do kolejnego ataku terrorystycznego, za który odpowiedzialność ponosi Jemaah Islamiyah. Terrorysty ponownie podłożyli trzy bomby na wyspie Bali. Podobnie jak trzy lata wcześniej ładunki znajdowały się w dwóch miastach, tym razem w Kuta oraz w Dżimbaran na południu wyspy. Bomby te zdetonowano w godzinach wieczornych w odstępach kilkuminutowych, zabijając 22 osoby i raniąc ponad 100²⁴.

* * * * *

¹⁷ *Southeast Asia fears new terrorist attacks, ibidem*, s. 15.

¹⁸ JW Marriott Hotel bombing, <http://www.globalsecurity.org/security/ops/marriot.htm> (30.05.2008).

¹⁹ *Southeast Asia awaits JI's next move*, Antony Davis, "Jane's Intelligence Review", September 2004, s. 27.

²⁰ *Ji suicide bombing targets Australian embassy, ibidem*, s. 24.

²¹ Oświadczenie znajdowało się na stronie www.islamic-minbar.com

²² *Ji claims Jakarta car bombing, http://edition.cnn.com/2004/WORLD/asiapc/09/09/indonesia.blast/index.html* (05.06.2008).

²³ *Ji suicide bombing targets Australian embassy, ibidem*, s. 24.

²⁴ Christian Le Miere, *Bali bombs confirm Indonesia's extremist problem*, "Jane's Intelligence Review", November 2005, s. 5.

Dużym problemem w tym regionie świata jest polityka zagraniczna państw zachodnich, a zwłaszcza Stanów Zjednoczonych wobec muzułmanów czego dowodem jest wojna w Iraku. Spowodowała ona olbrzymi gniew i sprzeciw społeczności muzułmańskiej. Niewątpliwie polityka ta dostarczyła wielu argumentów islamskim radykałom, a także skierowała umiarkowanych Muzułmanów w stronę ugrupowań o bardziej radykalnych poglądach, a radykałów w stronę terroryzmu. W takiej sytuacji nie jest trudne zwerbowanie przyszłych terrorystów do ugrupowania takiego jak Jemaah Islamiyah.

Trzeba także zauważyć, iż Indonezja to ogromny kraj o bardzo zróżnicowanym społeczeństwie i problemach wewnętrznych. Zamieszkiwany jest przez kilkaset grup etnicznych, posługujących się wieloma językami, wyznających różne religie, a także interpretacje islamu. Prowadzi to do niepokoju o charakterze etnicznym i religijnym. Celem Jemaah Islamiyah jest utworzenie kalifatu w Azji Południowo-Wschodniej, który zapewni światu bezpieczeństwo i pokój. Tę wizję Bashira podziela wielu radykałów islamskich, takich jak Imam Samura, odpowiedzialny za atak terrorystyczny na Bali w 2002 roku. W zeznaniach twierdził, iż jest to wojna religii niczym krucjata, a islam rozkwitnie na ziemi. Wielokrotnie podkreślał, że nie można przerwać tej wojny, choćby miała trwać aż do końca świata.

Summary

The aim of this article is to provide detailed information on structure and terrorist activity of Jemaah Islamiyah. It also reveals links to Al-Qaida and other terrorist groups operating in Southeast Asia. The author discuss historical background, capabilities and tactics of Jemaah Islamiyah based in Indonesia.